

Vasten 2023

*in de leer bij
de heilige Teresia*

van 22 februari
tot en met 9 april

VASTEN 2023

in de leer bij de heilige Teresia

INLEIDING

OP 10 januari 1889 ontving Teresia Martin het habijt en de naam van zuster Teresia van het Kindje Jezus, in het karmelietessenklooster van Lisieux. Als novicenmeesteres onderwees zij de geestelijke kindsheid, haar “kleine weg”.

Onze vader Georges de Nantes legt uit dat de Heilige Geest haar die weg inspireerde « **voor de arme zielen van de twintigste [en eenentwintigste] eeuw die angst-aanjagende gevechten zullen moeten doorstaan. Om naar de Hemel te gaan is het noodzakelijk hem te volgen.** »

Laten we bij haar in de leer gaan ; we kunnen zeker zijn van haar bijstand. Ze vertrouwde aan haar zus, Moeder Agnes van Jezus, toe : « Na mijn dood zal ik een rozenregen laten neerdalen. Slechts één verlangen doet mijn hart kloppen : dat is de liefde die ik zal ontvangen en de liefde die ik zal kunnen geven ! Ik voel dat mijn zending gaat beginnen, mijn missie om

een vertaling van
« *Carême 2019 à l'école de sainte Thérèse* »

Dit boekje en bijhorende tekening zijn ook terug te vinden op <https://nl.crc-resurrection.org/>.

God te doen beminnen zoals ik Hem liefheb... om mijn kleine weg te leren aan de zielen. Ik wil mijn Hemel doorbrengen met goed te doen op aarde. Nee, ik zal niet kunnen rusten tot het einde van de wereld !

- Welke kleine weg wil je de zielen leren ?

- Ah, Moeder, het is de weg van de geestelijke kindsheid, de weg van vertrouwen en totale overgave. Ik wil hun de middeltjes tonen die voor mij zo goed lukten ; hun zeggen dat er hier beneden maar één ding te doen is : Jezus de bloemen van kleine offers toewerpen, Hem met liefkozingen winnen ! Zo heb ik Hem veroverd en daarom zal ik zo goed ontvangen worden !

Nooit heeft men te veel vertrouwen in de goede God, die zo machtig en zo barmhartig is. Men krijgt van Hem zoveel als men hoopt van Hem te ontvangen ! »

Na haar dood kwam ze terug... niet om ons te zeggen dat we een andere weg moeten inslaan, maar om ons te verzekeren dat haar weg de "enige ware weg" is, en zij bewees het door ontelbare wonderen te doen. Dat is wat we in deze vastentijd gaan ontdekken.

*

* *

ASWOENSDAG 22 FEBRUARI

DE LIEFDESDOOD VAN DE H. TERESIA

DONDERDAG 30 september 1897. Zuster Teresia brengt haar laatste nacht op aarde door. Vol liefde kijkt ze naar het beeld van Ons-Lieve-Vrouwke dat tegenover haar staat en dat miraculeus naar haar geglimlacht had toen ze klein was. Dan zegt ze : « *Wat heb ik vurig tot haar gebeden ! Maar mijn lijden is een pure doodsstrijd, ik heb geen enkele troost... Ik verstik... Ik krijg geen lucht meer, wanneer zal ik de lucht van de Hemel kunnen inademen ?* »

De tuberculose verteert haar. Het einde is nabij. 's Middags heeft ze veel pijn. Zodra de zusters de ziekenboeg binnenkomen, bedankt ze hen met een stralende glimlach. Met het kruisbeeld in haar zwakke handen maakt ze zich klaar voor haar laatste lijden. Heel haar gezicht is bedekt met zweet. Wanneer de kloosterbel het Angelus luidt (dat is een gebed over de Boodschap van de Engel dat in een klooster drie keer per dag wordt gebeden), kijkt Teresia met onbeschrijflijke blik naar de Onbevleete. Ze vraagt aan haar moeder-overste :

« *Moeder, is dit mijn doodsstrijd niet ? Ik ga sterven, nietwaar ?*

- *Ja, mijn kind, het is heel zwaar, maar misschien wil Jezus dat het nog enkele uren langer duurt.*

- *Goed dan. Vooruit... Ik zou niet minder willen lijden !* »

En kijkend naar haar kruisbeeld : « *Wat hou ik van Hem ! Mijn God, ik hou zo veel van U !* »

Dat waren haar laatste woorden. Ze had ze nog maar nauwelijks uitgesproken toen ze, tot grote verbazing van de zusters, ineens in elkaar zakte. Plots hief ze haar hoofd weer op, alsof ze werd geroepen door een geheimzinnige stem. Ze opende haar ogen en keek een beetje boven het beeld van Maria, lang genoeg om het *Credo* te bidden (het gebed waarin we ons geloof uitspreken). Toen steeg haar gezegende ziel op naar de Hemel.

PUNTJE VAN VANDAAG : Laten we op deze Aswoensdag niet vergeten dat het leven op aarde een voorbereiding is op de eeuwigheid. « **Het is niet de dood die me komt halen. Het is de goede God. De dood is geen fantoom, een afschuwelijk spook zoals op schilderijen of in films. De dood is de scheiding van ziel en lichaam, dat is alles ! Ik ben niet bang, want ik zal voor altijd bij onze goede God zijn.** »

KLEUR het kruisbeeld aan de muur van de cel van de karmelietes.

*
* *

DONDERDAG 23 FEBRUARI

EERSTE WONDEREN

ONMIDDELLIJK na de dood van zuster Teresia gebeurden er buitengewone dingen in het klooster. Een zuster raakte met haar voorhoofd de voeten van Teresia aan en was vanaf dat moment genezen van een ziekte waardoor ze al jaren niet meer had kunnen lezen of bidden.

In de cel van één van de karmelietessen was er plotseling een geur van viooltjes, hoewel er geen bloemen waren. Eén van de zusters had het gevoel dat ze een kus kreeg van een onzichtbaar iemand. Een andere zuster zag een straal in de lucht. Nog een andere zuster zag een lichtgevende kroon die vanuit de grond tot ver in de Hemel reikte.

De karmelietessen wonen in een afgesloten klooster en komen nooit naar buiten. Bezoekers mogen hen enkel zien door een hek. Op zaterdag en zondag kwamen er heel veel mensen naar het hek ter hoogte van het koor om nog een laatste groet te brengen aan de overleden zuster. Met honderden rozenkransen, medailles en zelfs juwelen raakte men haar aan ! Een tienjarig kind rook een heel sterke geur van lelies, terwijl alle lelies rond het lichaam van zuster Teresia... geen echte bloemen waren !

Op 4 oktober werd het kostbare lichaam, na plechtig gezegend te zijn, begraven door de moederlijke handen van de Heilige Kerk.

PUNTJE : Laten we onze vastentijd beginnen met het voornemen om God plezier te doen, in navolging van de H. Teresia : « **Al heel klein begon ik serieus te denken. Men moest me maar één keer zeggen dat iets niet goed was. Ik wou niet dat ze het nog eens moesten herhalen.** »

KLEUR wat viooltjes (1/7).

*
* *

VRIJDAG 24 FEBRUARI

EEN ORKAAN VAN GLORIE

DE heilige Teresia was door de H. Geest bewogen om de gebeurtenissen na haar dood op voorhand te regelen. Al op 7 maart 1898 verscheen het boek *Geschiedenis van een ziel*. Er werden tweeduizend exemplaren van gedrukt. Met Pasen 1899 waren alle boeken uitverkocht. Er werden dus nog meer boeken gedrukt. Twee jaar na de dood van zuster Teresia waren er vierduizend exemplaren verkocht.

Het eerste mirakel was de wonderbaarlijke genezing van een klein meisje van vier jaar, Anne Fauquet. Daarna volgden nog vele mirakels. In 1915 waren er al tien miljoen afbeeldingen, voorzien van een kleine relikwie (een stukje van het lichaam van een heilige of een voorwerp dat door de heilige werd aangeraakt), verspreid !

De uitstraling van de heilige Teresia raakte alle zielen : de armen, de rijken, de eenvoudigen, zelfs de grote geleerden. Ze was een voorbeeld voor de mensen in haar liefde voor Jezus, en ze deed bij velen het verlangen ontstaan om de Kerk te dienen en zielen te redden. In de missies deed ze nog veel meer wonderen.

PUNTJE : Laten we onze grootste fouten toevertrouwen aan de H. Teresia, zodat zij ons kan helpen deze te overwinnen : « **Heilige Teresia van het Kindje Jezus, voorbeeld van alle deugden, bid voor ons !** »

KLEUR enkele rozen (1/6).

* * *

ZATERDAG 25 FEBRUARI

« WORD WAKKER ! »

OP 12 juli 1908 werd Antoinette opgenomen in het ziekenhuis om behandeld te worden voor ernstige heuppijn. Ze kon niet lopen of zelfs maar zitten en ze had veel pijn. De zuster die haar verzorgde had veel medelijden met haar en drong er bij Antoinette op aan de Hemel te smeken voor haar genezing op voorspraak van zuster Teresia. Er werd onmiddellijk een novene gestart. Een novene is een periode van negen opeenvolgende dagen waarin gebeden wordt voor bijvoorbeeld een genezing.

Op de zevende dag, om 2 uur 's nachts, hoorde Antoinette een heel zachte stem : « *Wakker worden !* »

Word wakker ! » Antoinette dacht dat ze het gedroomd had en probeerde terug te slapen. Opnieuw zei dezelfde stem : « *Word wakker ! Word wakker !* » Het jonge meisje deed haar ogen half open en zag niets ongevoons. Maar voor de derde keer herhaalde dezelfde geheimzinnige stem : « *Sta op !* »

Ze ging rechtop zitten in haar bed, bijna bang. Ze zag niemand, maar ze hoorde haar been luid kraken zonder dat ze ook maar iets van pijn voelde. Haar voet, onbeweeglijk en stijf, werd bewogen door een onzichtbare hand ! Voorzichtig probeerde ze van het bed af te komen en wat bewegingen te maken. « *Zuster, kijk, ik steun op mijn voet !* » huilde ze. Ze deed een aantal flinke stappen. Toen maakte ze een sprong van vreugde !

Het meisje kon niet alleen terug wandelen : haar voet was terug normaal, het heupbot was weer op zijn plaats, haar knieën waren terug soepel en haar benen waren wat langer geworden. Enkele dagen later kreeg ze terug een gezonde eetlust en verkeerde ze in perfecte gezondheid.

Niet enkel het lichaam van Antoinette werd veranderd door dit hemelse bezoek. Haar ziel werd op een nog diepere manier veranderd.

PUNTJE : Vandaag zal ik mijn kleine zorgen opofferen zonder te klagen, denkend dat onze goede God altijd de kracht geeft om het lijden te dragen. Het lijden aanvaardden « **geeft grote eer aan de goede God** ».

KLEUR enkele lelies (1/5).

ZONDAG 26 FEBRUARI – 1STE ZONDAG VAN DE VASTEN

IN DE KARMEL VAN GALLIPOLI

WE bevinden ons in het karmelietessenklooster van Gallipoli, in Italië. In de nacht van 16 januari 1910 is moeder-overste Carmela erg ziek en ongerust over de geldproblemen van het klooster. Uitgeput tilt ze zichzelf een beetje op in haar bed om beter te kunnen ademen.

Rond 3 uur, wanneer ze in slaap is gevallen, voelt ze een hand haar deken schikken. Ze gelooft dat het één van haar zusters is en zonder de ogen te openen, vraagt ze om haar alleen te laten :

« *De beweging die je maakt geeft me te veel lucht.*

- *Nee, het is goed wat ik doe, antwoordt een zachte, onbekende stem. Luister... De goede God gebruikt zowel hemelse als aardse bewoners om zijn dienaren te helpen. Hier heb je 500 lire, waarmee je de schuld van je klooster kunt betalen.*

- *De schuld is maar 300 lire.*

- *Dan zal de rest extra zijn. Maar omdat je het geld niet in je cel mag hebben, moet je met me meekomen. »*

Hoe kan ik opstaan, ik ben helemaal bezweet en ziek ?, dacht de zuster. Maar het hemelse visioen las mijn gedachte en zei glimlachend : « *De bilocatie zal ons te hulp komen.* » (Bilocatie betekent dat iemand op twee plaatsen tegelijk is.) Opeens stond ik buiten mijn cel,

samen met een jonge karmelietes van wie de kleding en de sluier een paradijselijke glans uitstraalden die onze weg verlichtte...

PUNTJE : De H. Teresia vertelt ons : « **Als we 's morgens wakker worden en geen zin hebben om flink onze taken te doen is het Jezus' genade en liefde die ons helpen er toch aan te beginnen, zonder dat we ons er bewust van zijn. Liefde kan alles, de meest onmogelijke dingen maakt de liefde gemakkelijk.** »

KLEUR moeder Carmela.

*
* *

MAANDAG 27 FEBRUARI

MIRACULEUS GELD

HET hemelse bezoek nam me mee naar de torenkamer. Ze liet me een houten kistje openen waarin de schuldbrief van het klooster lag en ze stopte er 500 lire in.

Ik keek haar vol bewondering aan en knielde neer om haar te bedanken, terwijl ik uitriep : « *O, u bent het, onze heilige Moeder Teresia !..* » Maar ze hielp me overeind, streelde me met genegenheid en zei : « *Nee, ik ben onze heilige Moeder niet, ik ben de dienaar van God, zuster Teresia van Lisieux.* »

Nadat ze haar hand op mijn sluier had gelegd om

hem recht te schikken en me een zusterlijke streling had gegeven, liep ze langzaam weg. « *Wacht,* » zei ik tegen haar, « *misschien neem je de verkeerde weg terug.* » Maar met een hemelse glimlach stelde ze me gerust : « *Nee, nee, mijn weg is zeker, en ik heb me niet vergist toen ik hem volgde...* »

's Morgens stond ik op, ging naar het koor en ging te communie. Omdat de zusters vonden dat ik anders deed dan gewoonlijk, wilden ze de dokter bellen. Ze wilden allemaal dat ik in mijn bed zou gaan liggen. Om dat te vermijden, vertelde ik over mijn droom.

Onze twee kosteressen drongen er bij mij op aan om in het kistje te gaan kijken, maar ik antwoordde dat je niet in dromen mag geloven. Maar op hun smeekbeden ging ik toch naar de toren, ik opende het kistje en... ik vond daar het wonderbaarlijke bedrag van 500 lire !

PUNTJE : Laten we in navolging van de H. Teresia het pad van de geestelijke kindsheid beoefenen dat erin bestaat « **klein te blijven, de eigen nietigheid te erkennen, alles van de goede God te verwachten, zoals een klein kind alles van zijn Vader verwacht. Zich over niks zorgen maken, helemaal geen fortuin proberen maken.** »

En onze vader verduidelijkt : « **De kleine weg, dat is zichzelf hoogmoedig vinden, zelfs als dat niet te zien is. Het is alle weerstand opgeven, dat wil zeggen alle aandacht voor zichzelf.** »

KLEUR het bed van Moeder Carmela.

DINSDAG 28 FEBRUARI

HULP BIJ ALLES WAT WE NODIG HEBBEN

EIND januari troffen we een overschot aan van 25 lire op onze rekening. Niemand wist waar dat geld vandaan kwam. Had zuster Teresia het in ons kistje gestopt ?

In februari, maart en april merkten we elke keer een overschot op ; alleen was de som elke keer anders. In de maand mei zag ik mijn lieve heilige weer. Ze sprak me eerst over het geloof en waarschuwde me :

« Om je te bewijzen dat ik het inderdaad was die het overschot aan geld bracht, vind je in het kistje een briefje van 50 lire. Het woord van God doet wat het zegt. »

In juni vonden we nog eens 50 lire. In de nacht van 15 op 16 juli, feest van Onze-Lieve-Vrouw van de berg Karmel, beloofde ze binnenkort 100 lire te brengen. Ze wenste me een zalige feestdag en gaf me een briefje van 5 lire.

PUNTJE : Laten we veel offertjes brengen om Jezus te plezieren, zoals de H. Teresia die **« altijd bezig was met bloemen van liefde en opoffering plukken en ze opdragen om de goede God te plezieren »**.

KLEUR de bankbiljetten in de hand van de H. Teresia.

*

* *

WOENSDAG 1 MAART

HET BRIEFJE VAN HONDERD LIRE

EENKELE dagen later verloor onze bisschop een biljet van 100 lire. Hij hoopte dat zuster Teresia het naar ons zou brengen. Op 6 augustus, de vooravond van de feestdag van de bisschop (hij heette Gaétan), bracht zuster Teresia me... een briefje van 100 lire ! Ze legde me uit *« dat de kracht van God met hetzelfde gemak kan geven of weer wegnemen zowel in de tijdelijke als in de eeuwige zaken »*. Ik haastte me om dit geld naar onze bisschop te sturen met de wensen van de gemeenschap. Hij stuurde me het onmiddellijk terug.

Sinds die tijd heeft onze dierbare beschermster ons niets meer gebracht, omdat door al deze mirakels bekend was dat we geld nodig hadden en we aalmoezen kregen van de mensen. Op 5 september, de avond voor ze haar lichaam terug zouden opgraven, vertelde ze me dat *« ze nauwelijks botten zouden terugvinden »*, wat ook zo gebeurde, en liet ze me weten welke wonderen ze in de toekomst ging laten gebeuren. Haar stoffelijke resten zullen spectaculaire wonderen verrichten en een krachtig wapen zijn tegen de duivels.

PUNTJE : *« Klein zijn is je deugden niet aan jezelf toeschrijven, geloven dat je het niet zelf kan, maar weten dat de goede God deze schat van deugd in de hand van zijn kindje legt, zodat het die kan gebruiken wanneer nodig. Het blijft nog altijd Gods schat. »*

KLEUR de stralen rond de H. Teresia.

DONDERDAG 2 MAART

MIJN WEG IS ZEKER

TIJDENS haar eerste verschijning had de H. Teresia aan moeder Carmela, die haar de weg door de gangen van de Karmel wilde tonen, gezegd dat haar weg zeker was. De bisschop wilde hier zeker van zijn en vroeg haar om een teken.

Hij stopte een biljet van 500 lire in een envelop en voegde zijn visitekaartje toe waarop hij schreef: « *Mijn weg is zeker, ik heb me niet vergist* ».

Hij liet deze envelop open en stopte hem in een grotere envelop die hij zorgvuldig dicht deed. Hij verzegelde de envelop en overhandigde hem zonder verdere uitleg aan moeder Carmela. Hij raadde haar aan de envelop in het bekende kistje te stoppen en daar te laten tot 16 januari (1911), dan moest ze het kistje openen.

Elke keer als onze zuster wat uit het kistje moest nemen zag ze de envelop van de bisschop dikker en dikker worden; ze voelde een nieuw wonder aankomen. Toen het 16 januari werd, deed ze de envelop nog niet open... De bisschop kwam aan in het klooster en ze ging naar hem toe met de verzegelde envelop. Wat was hun verbazing groot toen ze ontdekten dat er vier nieuwe biljetten bij het biljet van 500 lire waren gevoegd: twee van 100 lire en twee van 50 lire. Eén van de biljetten had de geur van rozen.

De dienaars van God bevestigde door dit wonder de betekenis van haar woorden: « *Mijn weg is zeker...* »

PUNTJE: De kleine weg is « *je niet laten ontmoedigen door je fouten, want kinderen vallen vaak; maar ze zijn te klein om zichzelf veel pijn te doen.* » Laten we nederig onze fouten erkennen en onze voornemens voor de Vasten zo vaak herhalen als nodig!

KLEUR de H. Teresia.

*

* *

VRIJDAG 3 MAART – 1STE VRIJDAG VAN DE MAAND

DE WONDERBAARLIJKE VISVANGST

HET dorp Porto di Recanati wordt voor het grootste deel bewoond door arme vissersfamilies. Dit jaar (1913) was een uitzonderlijk slecht jaar voor de vissers.

Nazareno was het beu om elke keer zijn leven op het spel te zetten in hevig onweer op zee en dan thuis te komen met lege netten. Hij vertelde zijn zorgen aan zijn vrouw.

« *Verlies de moed niet,* » antwoordde ze, « *ik zal je het portret geven van een heilige die vele wonderen verricht. Je zult zien dat ze voor een goede visvangst zal zorgen.* »

- *Een afbeelding van een heilige zou mijn netten moeten vullen? Nooit zal ik zoiets geloven!*

- *Neem het toch maar mee* », drong Agata aan,

terwijl ze het in Nazareno's zak stak. « *Je zult zien dat het waar is wat ik zeg.* »

De visser was minder ongelovig dan hij leek en hij zorgde ervoor dat het portret van onze heilige veilig op het schip belandde, in een klein kistje. Op zee aangekomen wierpen de matrozen hun netten uit. Onmiddellijk zaten ze vol. Ze trokken de netten terug uit het water en zagen dat er een enorme hoeveelheid vis in zat, waaronder een enorme steur van vijftig kilo ! De steur komt zo zelden langs de kusten van de Adriatische Zee dat hij de bijnaam “vis van het fortuin” draagt. In 51 jaar was het de eerste keer dat Nazareno er één zag.

Onmiddellijk, zoals de gewoonte is van Italiaanse vissers wanneer ze een grote vangst hebben gedaan, werd de nationale vlag in de mast gehesen en triomfantelijk zetten ze koers naar Porto di Recanati. De andere vissers keken jaloers naar onze visser ; ze vroegen zich af door welk wonder hij zoveel vis had kunnen vangen ! Nazareno riep uit : « *Het is door het beeltenis van een heilige dat mijn vrouw mij heeft gegeven !* »

Iedereen wilde nu zo een afbeelding hebben ! Een vrome jongedame, een grote voorvechtster van de devotie tot onze kleine Franse heilige, zag zich genoodzaakt onmiddellijk alle afbeeldingen die ze in voorraad had te verspreiden. « *Ik werd overal vastgeklampt en had mijn huis niet eens kunnen bereiken als de goede Agata me niet te hulp was gesnelnd om deze enthousiaste menigte uiteen te drijven.* »

PUNTJE : Laten we de heilige Teresia vragen om in ons hart de liefde voor Jezus te leggen die in het hare brandde, en laten we leren onszelf te vergeten : « ***Jezus maakte van mij een visser van zielen, ik voelde een groot verlangen om te werken aan de bekering van de zondaars. In één woord voelde ik de NAASTENLIEFDE in mijn hart komen, de behoefte om mezelf te vergeten om God plezier te doen, en sindsdien ben ik gelukkig !*** »

KLEUR Nazareno die zijn net vasthoudt.

*
* *

ZATERDAG 4 MAART – 1STE ZATERDAG VAN DE MAAND

DE SNEEUWKLOKJES VAN DE HEILIGE TERESIA

MEVROUW McNelis zou sterven aan een ontsteking nadat ze op 24 januari 1913 was bevallen van haar dochttertje, de kleine Mary Frances Teresa (de voornamen van onze heilige). Op 26 januari, terwijl het kindje werd gedoopt, werd aan de moeder de ziekenzalving gegeven. Alle hoop was verloren.

In de Karmel van Lisieux werd een noveen gestart. De zieke moeder en haar hele familie deden er vol geloof aan mee. Eén van de kleine meisjes, Kathleen, beloofde haar eerste Communie op te dragen ter ere van de heilige Teresia, om er zo voor te zorgen dat haar moeder zou genezen.

De volgende dag bracht de kleine Kathleen zes prachtige sneeuwkllokjes naar het klooster. De zusters zetten ze in een vaas en zo sierden ze het kleine altaar dat 's ochtends was voorbereid voor de viaticum-communie (de laatste communie voor iemand sterft) van de stervende moeder.

Plotseling rook een jonge zuster een heel verfijnde en intense geur. Ze merkte dat de mysterieuze geur uit de sneeuwkllokjes kwam, terwijl die normaal gezien geen geur hebben. Waar had de kleine Kathleen ze vandaan ?

Toen ze haar vroegen waar ze de bloemen had gevonden, vertelde het kleine meisje « *dat ze een zuster uit de Hemel had zien neerdalen. Ze had een mooi gezicht en heel mooie handen, en ze gaf me deze kleine bloemen, en ze beloofde haar dat haar moeder zou genezen... Toen steeg ze weer op.* »

Mevrouw McNelis was vanaf dat moment buiten levensgevaar en genas snel. De geheimzinnige geur bleef nog een paar dagen hangen.

PUNTJE : De H. Teresia hield heel veel van haar ouders en haar zussen. « ***Ik heb ze op duizend manieren mijn tederheid getoond*** », schreef ze. Laten we vechten tegen ons egoïsme en, in navolging van zuster Teresia, onze genegenheid voor ons gezin tonen.

KLEUR Agata die een afbeelding van de heilige Teresia uitdeelt.

ZONDAG 5 MAART – 2DE ZONDAG VAN DE VASTEN

« DAG MIJN TERESIA ! »

ELKE ochtend zei Anne-Marie, die nog maar twee en een half jaar oud was, de volgende zin om bescherming van zuster Teresia te krijgen : « *Dag mijn Teresia, kom mij te hulp !* »

Op een dag hoorde haar moeder plotseling een innerlijke stem die haar aanspoorde om zo snel mogelijk terug te keren naar huis, waar ze haar kindje had laten slapen.

« Toen ik aankwam, haastte ik me naar de kamer van mijn dochter op de eerste verdieping. Een dichte rook vulde de kamer. Ik deed het raam open en de rook ging naar buiten. Ik gooide dekens op het bed om de vlammen te doven, en dacht dat ik een verkoold klein meisje zou vinden... Toen voelde ik twee armen om mijn nek. Anne-Marie kuste me en zei : « *Ik heb het warm, mama !* » Ik stond er versteld van ! De brand had haar niets gedaan.

Niet één van haar haren was verbrand, haar hemdje was helemaal intact, terwijl alles om haar heen in vuur en vlam stond ! Het dekbed, de kussens, dekens, lakens en zelfs de matras ! De hitte was zo sterk dat zelfs het ijzeren kader van een lamp was gebarsten.

Zonder twijfel had het kindje zuster Teresia aange-roepen, toen ze zichzelf midden in de vlammen zag. Sinds dit ongeluk bedankt Anne-Marie haar hemelse

beschermster elke dag als ze opstaat. »

PUNTJE : Laten we er een gewoonte van maken om de H. Teresia te aanroepen in onze moeilijkheden en verleidingen. Laten we haar ook vragen om de zielen te behoeden voor het eeuwige vuur. « **Heilige Teresia, verslindend vuur van Gods liefde, help ons !** »

KLEUR een boot.

*
* *

MAANDAG 6 MAART

DE KLEINE ARTHUR POTTOT

IN april 1915 meldde een arme arbeidster zich bij Constance Cardon, een vrome jongedame die catechismusles gaf aan ongelukkige straatkinderen. De vrouw droeg een jongen, die achtenhalf jaar oud was en in een vreselijk slechte toestand verkeerde. Ze smeekte om hem voor te bereiden op zijn eerste Communie voordat hij zou sterven.

De kleine Arthur Pottot leed inderdaad aan een tumor in zijn wang. Dit kankergezwell kwelde hem sinds hij vijf jaar was. Zijn wang was zo groot dat ze over zijn schouder viel. Hij sprak niet meer, omdat het bot uit zijn mond stak, in zijn lip sneed en speeksel liet vloeien. Hij at alleen brood gedrenkt in melk. Alle mensen in de buurt keken hem vol medelijden aan en wensten

dat hij snel zou sterven, zo groot was zijn lijden.

« *In de maand juli* », vertelt juffrouw Cardon, « *vroeg ik de twaalf kinderen van de catechismus om een noveen te bidden tot zuster Teresia zodat Arthur zijn eerste Communie samen met hen kon doen. Ze vroegen dus om niets minder dan een wonder, maar het zusterje is machtig...* »

PUNTJE : Laten we een geestelijke communie houden, in navolging van de raad die de H. Teresia aan haar nicht Maria gaf : « **Denk dat onze lieve Jezus daar is, in het tabernakel, uitdrukkelijk voor jou, voor jou alleen, dat Hij brandt van verlangen om in jouw hart te komen.** »

KLEUR de zee en de lucht.

*
* *

DINSDAG 7 MAART

« WE HEBBEN EEN WONDER VERRICHT ! »

DE negende dag van de noveen bracht geen verandering in de toestand van Arthur, die erg zwaar onder zijn kanker leed. « We lieten ons niet afschrikken en bleven bidden met groeiend vertrouwen. Een paar dagen later kwam de kleine Arthur bij de catechismus aan met zijn verband in zijn hand. Hij had geen abscessen, geen etter en geen wonden meer !

In één nacht had zich het litteken gevormd. De

kinderen en ik vielen op onze knieën, huilend van vreugde en dankbaarheid, en we zongen het *Magnificat*. Arthur praatte en zong. Ik gaf hem een boterham die hij smakelijk opat.

Te ontroerd om les te geven stuurde ik de kinderen naar huis. Ze pakten in hun enthousiasme Arthur bij de hand en renden door de straten, openden alle deuren van hun buurt en riepen: *“We hebben een wonder verricht! Kom kijken naar de kleine Pottot. Hij is niet meer ziek! Hij is genezen!”*

En hij vertelde aan de mensen: *“Ik heb geen pijn meer; het was de H. Teresia die me genas!”* »

De avond ervoor, terwijl Arthur diep sliep, voelde zijn grote zus zich gedwongen door een enorm groot verlangen en een innerlijke stem om het bot te verwijderen. Haar moeder wilde het niet, uit angst hem pijn te doen. Maar het jonge meisje kon de bovennatuurlijke aanmoediging niet weerstaan. Ze trok zachtjes aan het bot dat in haar hand viel.

PUNTJE: In navolging van de heilige Teresia offeren we onze kleine dagelijkse ergernissen op: **« Als ik denk aan de moeite die ik die dag zal moeten dragen, sta ik nog blijer op, vol goede moed. Want ik zie daarin verschillende kansen om mijn liefde voor Jezus te betonen. Dan kus ik mijn kruisbeeld, ik leg het voorzichtig op een kussentje terwijl ik me aankleed en ik zeg tegen Hem: Mijn Jezus, Je hebt genoeg gewerkt, genoeg gehuild**

gedurende de drieëndertig jaar van Je leven op deze arme aarde! Vandaag: rust. Het is mijn beurt om te vechten en te lijden. »

KLEUR de huizen in de verte.

*
* * *

WOENSDAG 8 MAART

VRIENDELIJKHEID !

Ik had een klein potloodje dat ik als een relikwie beschouwde, omdat het van mijn vader kwam. Op een dag verdween het. In mijn binnenste beschuldigde ik één van de zusters, die soms gebruik maakte van ons materiaal.

Tijdens de recreatie vroeg ik haar ietwat hevig of ze het niet op de dagschool had achtergelaten. Ze antwoordde dat ze zich dat niet kon herinneren, maar dat ze zou proberen het terug te vinden. Niet overtuigd legde ik mijn probleem voor aan moeder-overste, die me aanspoorde tot onthechting.

’s Nachts zag ik zuster Teresia van het Kindje Jezus in een droom. Vriendelijk, maar een beetje ontevreden berispte ze me: *« Je hebt gefaald in liefdadigheid door je zuster onterecht te beschuldigen van het wegnemen van je potlood. Het potlood dat je zoekt, ligt in de lade van het kantoor van de zuster-secretaresse, tussen*

het hout en het papier dat je daar in bewaring hebt gelegd. »

Tegelijkertijd zag ik de lade met daarin het potlood op de aangegeven plaats. Nadat ze me opnieuw barmhartigheid had aanbevolen, verdween zuster Teresia. Daarop luidde het Angelus.

Tijdens de aanbidding, de mis en de dankzegging kon ik alleen maar denken aan mijn hemelse bezoekerster die mij op mijn fout had gewezen. Op het eerste vrije moment ging ik naar het secretariaat en vond er tot mijn grote vreugde het potloodje, precies waar ik het in mijn droom had zien liggen.

Snel droeg ik het naar onze moeder-overste. Ontroerd door de tussenkomst van zuster Teresia, raadde ze me aan heel trouw de raad op te volgen van de tweede “beschermengel” die God me had gegeven.

PUNTJE : Laten we vriendelijk zijn. Vergeef anderen altijd.

« De belangrijkste volledige aflaat, die iedereen kan verdienen zonder de gebruikelijke voorwaarden, is de aflaat van LIEFDADIGHEID die een veelheid van zonden bedekt. »

KLEUR enkele viooltjes (2/7).

*

* *

DONDERDAG 9 MAART

DE “WITTE MAAGD”

TIJDENS de laatste dagen van haar leven, meer bepaald op 25 juni 1897, leest de H. Teresia het verhaal van de verschijning van een in het wit geklede heilige aan een pasgedoopt kindje. Daarna vertrouwt ze één van haar zusters toe :

« Ook ik zal later zo langs de pasgedoopte kindjes gaan. » Daarmee gaf ze nogmaals haar grote verlangen te kennen om het Woord van God te verkondigen en ze riep : *« Binnenkort ga ik de hele wereld rond ! »*

Het lijkt erop dat het eiland Madagaskar één van de eerste missiegebieden van de H. Teresia was.

In 1909 kreeg moeder-overste Sint-Jan-Berchmans het idee om het slagen van hun apostolaat op Madagaskar (de bekering van de mensen daar) toe te wijden aan de H. Teresia. Hun missie werd er immers onmogelijk gemaakt door de vijandelijke manoeuvres van de medicijnmannen, echte handlangers van Satan. Om ervoor te zorgen dat de “Witte Maagd” hier in de harten van de mensen zou leven, legde de moeder-overste haar prentjes in alle heidense hutten waar ze kwam.

Op een avond in oktober doopt moeder-overste een stervend kind. Het arme kindje laat al doodsgereutel horen. Ze geeft de moeder het prentje van de H. Teresia en dringt er bij haar op aan de heilige met geloof te aanroepen. Dan verlaat ze de woning van

deze ongelukkige mensen.

De nacht valt. Het kind, dat “Diefje van het Paradijs” gedoopt werd, sterft.

Plots wordt het erbarmelijke hutje gevuld met licht... de H. Teresia is daar, met in haar handen een oogverblindend wit kleed dat ze over het lijkje legt. Het kleine kindje wordt glimlachend wakker onder de ogen van de moeder, met verstomming geslagen !

PUNTJE : Vandaag zal ik proberen om mijn taken te doen met een glimlach. Ik zal eraan denken dat « **door onze kleine daden van naastenliefde die we ongemerkt doen, wij de zielen ver weg bekeren, de missionarissen helpen, hen veel aalmoezen bezorgen voor hun werk.**

Zo breiden wij het Rijk van Jezus in de Hostie niet alleen uit door echte huizen te bouwen, maar ook door Hem de woonsten in de zielen aan te bieden. »

KLEUR een boot.

*
* * *

VRIJDAG 10 MAART

IN HET KLOOSTER VAN DE VISITATIE VAN CAEN

IN december 1908 kreeg zuster Maria-Benigna in de Visitatie van Caen, waar ook de zus van de heilige Teresia religieuze was, maagproblemen. « Ik kon nog het werk van onze lekenzusters voortzetten. Maar in

februari stelde de dokter een maagzweer vast en beval me volledige rust. Ik moest vaak overgeven. Vier tot vijf keer per dag gaf ik het beetje melk dat ik kon drinken over, vaak zat er bloed bij.

In deze ellendige toestand inspireerde de H. Teresia me om tot haar te bidden. Op donderdag 24 juni zijn we begonnen met een noveen. De pijn nam toe, maar mijn vertrouwen bleef onwankelbaar.

Op de negende dag, rond het middaguur, kreeg ik een zeer sterke aanval : het leek alsof iemand mijn maag uitrekte, mijn rug deed evenveel pijn. Dit duurde ongeveer een kwartier.

Om 1 uur gaf zuster Françoise-Thérèse – Léonie, de zus van de H. Teresia – me wat water te drinken waarin ze een rozenblaadje had gedaan waarmee zuster Teresia haar kruisbeeld had aangeraakt. Tegelijkertijd bad onze zuster een *Laudate* en een *Gloria Patri*. Nadat ik van het wonderbaarlijke water had gedronken, voelde ik iets heel zachts de wonde helen.

Vanaf dat moment voelde ik geen pijn meer, alleen een enorme honger. Ik dronk meteen een beker melk die heel goed binnenging, daarna dronk ik er nog zeker een liter van voordat het avond was.

De volgende dag, tijdens het middageten, at ik zoals iedereen : omelet, erwten, salade... Nu ben ik kerngezond. Ik bedankte mijn lieve weldoenster met een noveen van dankzegging. Ik ben haar eeuwig dankbaar. »

PUNTJE : Zoals de heilige Teresia aan haar zus Léonie schreef : « **Het is zo aangenaam om Jezus te helpen de zielen te redden die Hij heeft verlost met de prijs van zijn Bloed, en die alleen op onze hulp wachten om niet in de afgrond te vallen.** »

Laten we ook vaak herhalen : « **Eeuwige Vader, laat mij zoveel zielen redden als uw Zoon bloeddruppels vergoot in zijn Passie.** »

KLEUR enkele rozen (2/6).

*
* * *

ZATERDAG 11 MAART

EEN DUBBELE GENEZING

VANAF het jaar 1913 breidde de H. Teresia haar Missies van apostolaat uit naar Afrika. Twee bijna blinde oude mannen, die nog maar pas bekeerd waren tot het Geloof, kwamen op een dag bij de missiepost aan. Ze wierpen zich neer voor de missionarissen en smeekten om terug te kunnen zien.

« *Ze waren er zo op gebrand,* » vertelt pater Leconte, « *dat ik een relikwie van zuster Teresia (een beetje wol van haar kussen) heb genomen. Vol vertrouwen maakte ik er drie kruistekens mee boven hun ogen, waarbij ik de heilige Teresia aanriep. Ik was nog maar net klaar of ze riepen de één na de ander : "Ik kan zien !"* »

Ze waren zo blij dat ze aan de mensen van het dorp enthousiast vertelden wat er met hen gebeurd was. Hun slechtiendheid was zo groot geweest dat ze zelfs voorwerpen die een halve meter voor hen stonden niet konden herkennen. »

PUNTJE : Laten we een gebed tot de H. Teresia bidden voor de missionarissen.

KLEUR enkele viooltjes (3/7).

*
* *

ZONDAG 12 MAART – 3DE ZONDAG VAN DE VASTEN

DE WEG VAN DE VERZAKING

EEN priester vertelt het volgende : « Ik was de moed kwijt. Het priesterschap is zo moeilijk ! Ik ging naar het graf van de H. Teresia, legde mijn voorhoofd op het kruis van haar graf en bad. Ik was voordien heel bang voor alle problemen, maar nu werd ik kalm en vredig. Het leek wel of een licht mijn priesterziel overspoelde en helemaal veranderde.

Door zuster Teresia begreep ik nu de weg van de totale en voortdurende verzaking : alles afgeven aan God en niets voor mezelf houden. Ze gaf me ook de kracht om die weg te volgen. Een echt wonder ! Op hetzelfde moment kreeg mijn moeder deze ingeving : "Maak je geen zorgen, je zoon is genezen."

Sindsdien voel ik altijd dat iemand mij helpt bij mijn priesterschap, en mij in een onbeschrijfelijke intimiteit bij Onze-Lieve-Heer laat wonen. Mijn grootste problemen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Wat mijn slechte tegenstanders ook doen, elke dag wordt het goede sterker.

Soms, tijdens het preken, inspireert een mysterieuze kracht me en legt me woorden in de mond die ik niet helemaal begrijp, maar die iedereen waardeert : “Wat je ons vertelde, is goddelijk !” Achteraf herinner ik me niets meer van mijn woorden en ik kan ze dus ook niet opschrijven. »

PUNTJE : Laten we onze taken doen in de aanwezigheid van Jezus ; Hij is altijd dicht bij ons : « **Ja, het leven is soms zwaar. Het is niet gemakkelijk om aan een werkdag te beginnen. Als we Jezus maar konden voelen, voor Hem zouden we alles doen, maar Hij lijkt soms zo ver weg. We denken dan dat we er helemaal alleen voor staan.** »

KLEUR de steur.

*
* *

MAANDAG 13 MAART

VERTROUWEN !

Ik voel niet alleen dat zuster Teresia bij mij is, maar ik heb haar ook gezien. De eerste keer was toen ik mijn brevier (gebedsboek) aan het bidden was. Ik

verloor toen de moed en aanriep haar om me te helpen. Toen zag ik haar voor me. Ze zei met gezag tegen me : « *Vertrouwen !* » Dit ene woord maakte een einde aan mijn innerlijke kwelling.

De tweede keer kwam ik terug van een bezoek aan een collega-priester. Onderweg dacht ik aan de vele moeilijkheden in mijn parochiewerk. Opnieuw verloor ik de moed. Toen aanriep ik, heel eenvoudig, mijn bevrijdster... Ze spreidde haar witte mantel uit over mijn parochie en sprak deze woorden tot mij :

« Ik bescherm niet alleen jou, ik bescherm ook jouw mensen. Wees gerust, ik zal alles in goede banen leiden, ik zal je schild zijn. »

Op een dag kwam de duivel me beproeven. Zuster Teresia stormde op hem af en sloeg hem neer, daarna bedekte ze me met haar mantel, met een moederlijke zorg. De ziel van deze heilige is als een leger in slag-orde tegen de demonen.

Sinds enige tijd vraag ik haar aan het begin van de Mis om mij bij te staan. Ze verschijnt me dan met hemelse waardigheid en majesteit. Dan laat ze me de oneindige liefde van Jezus voor de zondaars begrijpen, en voel ik me vervuld van tederheid voor de zielen.

KLEUR enkele lilies (2/5).

*
* *

DINSDAG 14 MAART

DE REDDING VAN DE PRIESTERS

ZUSTER Teresia leerde me de aantrekkingskracht van het verborgen en zelfvergeten leven kennen. Ze laat me leven in volledige verzaking en doet me de echte betekenis van de nederigheid begrijpen. Nu, onthecht van alles, begrijp ik dat ik een instrument ben in de handen van God. Mijn liefde voor Jezus is een vuur geworden dat in mij brandt. Zuster Teresia houdt van de priesters zoals ze van Jezus op aarde hield. Om me haar kracht en inzet voor de heiliging van priesters te doen begrijpen, gaf ze me een speciaal visioen, waarin ze me de Hemel liet zien en me aanspoorde om met haar samen te werken voor de heiliging van mijn collega-priesters.

Ja, zuster Teresia zal de redding van de priesters zijn. Dat is de missie die haar door God is toevertrouwd !

Het was tijdens haar reis naar Italië dat de H. Teresia haar roeping begreep om voor de priesters te bidden :
« Een maand lang heb ik met veel heilige priesters geleefd en ik zag dat, hoewel hun priesterlijke waardigheid hen boven de engelen verheft, ze toch zwakke en kwetsbare mensen zijn. Het doel van onze gebeden en onze offers is om apostel van de apostelen te zijn : wij bidden voor hen opdat zij de zielen evangeliseren door hun woorden en vooral door hun voorbeeld. »

KLEUR de vissen in het net.

WOENSDAG 15 MAART

DE BESCHERMENGEL VAN DE PRIESTERS

ONZE heilige helpt de priesters niet enkel met het uitoefenen van hun roeping, ze is altijd dicht bij hen met haar zusterlijke en machtige hulp.

Pater Revenant, leraar economie aan het juvenaat (een soort school aan een klooster) van Gallese in Italië, maakte iets vreselijks mee tijdens een autoreis : zijn chauffeur verloor de controle over zijn wagen !

« We stonden op het punt in de afgrond te vallen toen onze auto plotseling stopte en met de wielen vooraan in de lucht bleef hangen... Net op dat moment had ik zuster Teresia van het Kindje Jezus mijn lot toevertrouwd ! »

PUNTJE : Laten we een rozenhoedje voor de priesters bidden. Moge de H. Teresia hun harten doen ontbranden met een vurig verlangen om zielen te redden.

« Ik zou graag missionaris willen zijn, niet alleen voor een paar jaar, maar ik zou het graag zijn geweest vanaf de schepping van de wereld en dat blijven tot aan het einde... Maar het allerliefste zou ik voor Jou, Jezus, graag als martelaar mijn bloed willen vergieten tot de laatste druppel. »

KLEUR enkele rozen (3/6).

*

* *

DONDERDAG 16 MAART

« IK WAAK OVER JOU »

DE H. Teresia beschermde onze soldaten tijdens de Grote Oorlog. Een Franse soldaat van het 43ste koloniale infanterieregiment vertelt over de aanval op het bos van Maricourt op 30 september 1914: « We hadden nog maar een korte afstand afgelegd toen onze mars plots stopte. De vijandelijke artillerie bestookte ons met granaten. Op dat hachelijke ogenblik, toen ik het gevaar besepte, begon ik te bidden tot zuster Teresia.

Toen werd ons het bevel gegeven om verder te gaan tegen elke prijs. Ik stond op en zag zuster Teresia! Ze had haar witte mantel aan en lachte naar me. Haar blik steunde me, ze leek tegen me te zeggen: *“Moed, hoop, ik waak over je!”* »

De H. Teresia wil **« ons altijd zien als een dappere soldaat die niet klaagt over zijn lijden, die de wonden van zijn medesoldaten heel erg vindt en zijn eigen wonden maar schrammetjes. »**

KLEUR de H. Teresia die de soldaat aanmoedigt.

* * *

VRIJDAG 17 MAART

DE VERLOREN ZOON

VEERTIEN jaar geleden vertelde onze pastoor ons dat onze zoon een slecht karakter had. Ik begon te

bidden tot God en vroeg om nog een tweede kindje te krijgen dat ik aan Hem zou wijden.

Tien maanden later werd onze tweede zoon geboren. Onze oudste zoon was op dat moment al ver op het verkeerde pad en hij ging een paar jaar later van ons weg. Zijn jongere broertje, amper zeven jaar oud, vertelde ons dat hij graag priester wilde worden. Ik gaf hem met vreugde aan de goede God en we lieten hem naar het klein seminarie gaan. Maar mijn man wilde hem er weghalen.

Met Pasen werd onze jongste erg ziek. Zijn vader vertelde hem toen een mysterieuze droom: *« Ik zag zuster Teresia met haar witte mantel; ze zag er verdrietig uit.*

- Papa, dat is omdat je niet wilt dat ik priester word. Ik smeeek je, ga tot haar bidden bij haar graf voor mijn genezing. »

Diezelfde dag ging mijn man twee keer naar haar graf. Kort daarna kon onze jongen zijn studie verderzetten. Maar voor de tweede keer wilde zijn vader niet dat hij zijn roeping zou volgen en besloot dat hij de priesterwijding niet zou mogen ontvangen voor het feest van Maria-Tenhemelopneming.

In de nacht van zondag 14 op maandag 15 augustus zag hij in een droom onze pastoor (die al een paar jaar gestorven was). Hij schudde hem de hand en herinnerde hem aan hun gesprek. Omdat dit geen indruk leek te maken op mijn man, verklaarde zuster Teresia hem op plechtige toon:

« Herinner je wat er veertien jaar geleden werd voorspeld over je oudste zoon. Onthoud dat je een tweede kind is gegeven om de vrome wens van zijn moeder te vervullen. »

Op de ochtend van 15 augustus ging mijn man berouwvol biechten en ontving hij de communie.

PUNTJE : Ik zal vandaag bidden voor iemand die ik goed ken, en ik zal er enkele offertjes voor opdragen.

« **Jezus liet me begrijpen dat het door het Kruis was dat Hij mij zielen wilde geven. Hoe meer ik te lijden kreeg, hoe meer ik van het lijden begon te houden.** »

KLEUR het kanon.

* * *

ZATERDAG 18 MAART

HET IS ZUSTERTJE TERESIA !

OP 4 september gingen mijn zoon en ik naar het kerkhof. Bij het graf aangekomen, bad hij vurig een weesgegroetje voor de bekering van zijn oudere broer.

Zodra hij was begonnen met bidden, rook hij een heerlijke en onbekende geur. Toen we terug naar huis gingen, leek het alsof er een hemels wezen met ons meeding ; ik kan het niet echt beschrijven, het was als een warme en een heerlijk geurende bries.

We waren onder de indruk en mijn zoon zei tegen me : « *Het is zusterje Teresia ! Ik ben er zeker van dat*

mijn broer op dit moment een goede gedachte heeft en dat hij een grote genade heeft verkregen. Zuster Teresia komt ons vertellen dat er naar onze gebeden geluisterd is. »

Op 8 september kwam er een brief toe. Onze verloren zoon had berouw gekregen voor zijn zonden op de dag en het uur waarop we voor hem naar het kerkhof waren geweest. Hij vroeg ons om hem te helpen zijn slechte leven achter zich te laten en een einde te maken aan zijn zondige situatie.

PUNTJE : Laten we onze biecht voorbereiden en de heilige Teresia om de genade van oprecht berouw vragen. Ze moedigt ons ertoe aan : « **Zelfs als ik alle zonden die je kan bedenken op mijn ziel had, zou ik, diepbedroefd van berouw, mezelf in de armen van Jezus werpen, want ik weet hoeveel Hij houdt van de verloren zoon die naar Hem terugkeert.** »

KLEUR de dijk waarop de soldaat viel.

* * *

LETAREZONDAG * 19 MAART

HOOGFEEST VAN SINT-JOZEF, VADERKESDAG

ZORG VOOR HET LICHAAM

TJDENS mijn vijf jaar als geneeskundestudent leidde ik een verdorven en goddeloos leven. Niet alleen beledigde ik God, maar de gedachte aan zijn bestaan

wekte bijna een gevoel van minachting op in mijn hart.

In het ziekenhuis waar ik binnenkwam om mijn doctoraatsonderzoek voor te bereiden, trof ik een patiënt aan die al veertig jaar niet had gebiecht en op sterven lag. Ik was helemaal niet bezig met zijn eeuwig geluk, ik ging gewoon mijn best doen om zijn leven op aarde te redden.

Nu sprak de zuster die voor hem zorgde met mij over de H. Teresia en ze drong er bij mij op aan om tot haar te bidden voor deze stervende man. Geraakt door haar woorden, begon ik vurig te bidden voor mijn patiënt... en voor mijzelf! Mijn patiënt ging te biechten en herstelde daarna heel snel.

De volgende dag, tegen de avond, voelde ik dat een onzichtbare hand me meenam en me leidde naar de kapel van het hospitaal waar de oefeningen van de rozenkransmaand plaatsvonden. Ik ben daar een kwartier gebleven. Ik voelde me gelukkig en smeekte de H. Teresia opnieuw om voor mij te bidden tot God.

's Avonds had een vriend me uitgenodigd voor het theater. Het was de laatste keer dat ik de duivel plezierde! Eenmaal alleen in de tram verlichtte een lichtstraal de duisternis. Ik voelde een vreemd geluk; ik had het gevoel dat ik aan het begin van een nieuw leven stond.

« Ik begrijp zo goed dat het alleen de liefde is die God plezier doet, dat deze liefde het enige is waar ik

naar streef. Jezus wil me het enige pad tonen dat naar dit goddelijke vuur leidt: dat van het kleine kind dat nergens meer aan denkt en zonder angst in slaap valt in de armen van zijn Vader. »

KLEUR de soldaat.

* 4de zondag van de Vasten, naar de aanvangswoorden van de Mis: Lætare, Jerusalem, Verheug u, Jeruzalem (halfvasten).

*

* *

MAANDAG 20 MAART

ZORG VOOR DE ZIEL

DE volgende dag keerde ik terug naar de kapel voor de aanbidding van het Allerheiligste. Ik zal het nooit meer vergeten! Ik voelde me gesterkt en nam me voor om 's avonds het ziekenhuis niet te verlaten om uit te gaan.

Toen ik deze beslissing genomen had, verlichtte een flits mijn geest en mijn hart: ik moest priester worden. Was ik gek aan het worden? Was het echt Onze-Lieve-Heer die me riep om alles achter te laten en Hem te volgen? Dagenlang heb ik een ongelofelijke vreugde gevoeld terwijl ik vele verleidingen moest doorstaan. Ik riep de H. Teresia aan en vroeg haar om voor mij te bidden.

Al snel was alle twijfel verdwenen, Gods roeping

was zeker. Ik legde mijn toekomst in de handen van zuster Teresia. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest !

Ik legde mijn ziel open voor de verpleegzuster. Ze overtuigde me om alles aan mijn moeder te schrijven. De volgende ochtend vroeg mijn geliefde moeder om naar haar te komen. Heel gelukkig beloofde ze al mijn kosten te betalen.

Een paar maanden later was ik les aan het volgen op het seminarie. Over vijf jaar hoop ik de Mis in Lisieux te kunnen vieren.

« Als alle zwakke en onvolmaakte zielen zouden kunnen voelen wat de kleinste van alle zielen voelt, namelijk de ziel van de kleine zuster Teresia, zou niemand schrik hebben om door te klimmen tot de top van de berg van de liefde. Jezus vraagt geen grote daden, alleen overgave en erkenning. Hij heeft alleen onze liefde nodig. »

KLEUR enkele viooltjes (4/7).

* * *

DINSDAG 21 MAART

EEN REGEN VAN ROZEN

OP haar zestiende was Emily stervende aan tuberculose. Haar geduld en berusting waren een voorbeeld voor de mensen om haar heen. Op 15 juni 1913 zei de dokter dat ze nog maar een paar dagen te leven had. Dit nieuws maakte haar moeder heel

droevig, omdat ze niet bij haar stervende dochter in het ziekenhuis kon zijn. Ze moest thuis blijven om te letten op haar jongste kind.

In haar verdriet nam ze haar toevlucht tot zuster Teresia en smeekte om haar plaats in te nemen bij haar dochter en haar te steunen en te troosten tot het laatste moment.

‘s Avonds op 21 juni wilde een zuster-verpleegster het beddengoed van het jonge meisje vervangen :

« *O nee, zuster, bedankt !* », antwoordde ze. « *Dat is niet nodig, ik wacht !* »

- *Waar wacht je dan op ?*

- *Ik wacht op de H. Teresia die me komt halen !* »

Ze zag er stralend uit en ze praatte vrolijk met de andere patiënten in het ziekenhuis. De volgende nacht sliep ze niet en ze sprak af en toe met de verpleegster die naast haar zat. Plotseling, om 3 uur ‘s nachts, riep ze uit :

« *Kijk al die rozen eens ! Raap ze op en geef ze aan de zieken.* »

- *Over welke rozen heb je het ?*

- *Kan je ze niet zien ? Kijk, mijn bed is ermee bedekt. »*

Meteen daarna verloor ze het bewustzijn ; toen, onder deze regen van rozen, stierf ze zacht en vredig, als een kind dat in slaap valt.

Haar moeder arriveerde een paar uur later. Het troostte haar toen ze hoorde dat de laatste momenten

van haar dochter zo vreugdevol geweest waren : « *Ik kan niet langer bedroefd zijn omdat ik niet bij mijn dochter kon zijn, aangezien de H. Teresia me zo goed heeft vervangen. Ze is haar komen halen !* »

PUNTJE : « *Zo zal mijn leven geleefd worden... Ik heb geen andere manier om mijn liefde voor Jou te bewijzen dan door bloemen te gooien, dat wil zeggen geen offertje te missen, geen enkel woord. Ik wil de kleinste dingen aanwenden om Jou mijn liefde te tonen.* »

Laten we onze offertjes van deze dag begeleiden met het gebed dat Onze-Lieve-Vrouw van Fatima ons heeft geleerd :

« Jezus, het is uit liefde voor U, tot eerherstel voor de beledigingen tegen het Onbevleete Hart van Maria en voor de bekering van de arme zondaars en voor de H. Vader ! »

KLEUR Emily in haar bed.

* * *

WOENSDAG 22 MAART

HET GOUDEN BOEK

Wij hebben hier, in onze Karmel in Spanje, een boek over het leven van zuster Teresia, in het Spaans. De eerste keer dat ik dit boek las, deed het me niets. Ik vond haar te enthousiast !

Enige tijd later kwam er een novice in het klooster met een Frans boek over de H. Teresia. Ik verstond

geen enkel woord van deze taal, maar omdat ik heel nieuwsgierig was, vroeg ik moeder-overste of ik het boek mocht lezen. Verbaasd vroeg ze :

« Toestemming om dit boek te lezen ? Maar je verstaat geen Frans !

- Een innerlijke stem zegt mij dat ik het moet lezen. »

Ik kreeg de toestemming om het boek te lezen. Wat een vreugde ! Toen ik dit gouden boek begon te lezen, verstond ik opeens perfect Frans ! Heel het klooster was verbaasd. Mijn verstand werd verlicht bij het lezen ervan. Ik voelde dat ik een innerlijke genade kreeg van Jezus ! Als mijn geloof lauw wordt, is het genoeg om enkele bladzijden te lezen in dit boek om mijn ziel weer in vuur en vlam te zetten van goddelijke liefde.

« Wat ik lees in dit boek is zo goed voor mijn ziel ! Deze teksten zullen veel goed doen. We begrijpen er de zachtheid van de goede God beter door. »

« H. Teresia, nederige dienares van God, bid voor ons ! »

KLEUR enkele rozen die uit de handen van de H. Teresia vallen.

* * *

DONDERDAG 23 MAART

LERARES FRANS

WAAR het leven van de H. Teresia me in het begin koud had gelaten, was dit nu veranderd in een grote liefde. Ik heb haar vaak om vergeving gevraagd

voor die fout! Moge zij mij de genade schenken om van Jezus te houden zoals zij van Hem hield, zodat ik op een dag een klein slachtoffer mag zijn van de goddelijke liefde.

Hoe is het mogelijk dat ik een brief naar Lisieux heb kunnen schrijven? Een brief in het Frans. Ik dacht dat hij vol fouten stond en dat niemand hem zou kunnen begrijpen, omdat ik nog nooit een woord Frans had geschreven. Zoals ik nooit Frans had gelezen voordat ik het gouden boek over de H. Teresia las. Het is door de genade dat ik Frans kan lezen en schrijven.

Zuster Teresia was mijn enige lerares Frans, een mooi cadeau. Maar dankzij haar lessen kreeg ik nog een veel groter cadeau: ze werd mijn lerares van haar kleine weg van de spirituele kinderlijkheid. (De kleine weg van de H. Teresia is eigenlijk om als een kind van God de Vader te houden en Hem te beminnen.)

PUNTJE: Laten we ons rozenhoedje bidden zonder verstrooid te zijn. Als we toch afgeleid worden, laten we dan onthouden dat de H. Teresia er ook veel last van had, en laten we haar advies opvolgen:

« Zodra ik merk dat mijn gedachten afdwalen, bid ik voor de mensen die in mijn afgedwaalde gedachten voorkomen zodat zij voordeel halen uit mijn afleidingen. Ik aanvaard alles uit liefde voor God, zelfs de meest bizarre gedachten die in me opkomen. »

KLEUR de H. Teresia die de rozen laat vallen.

VRIJDAG 24 MAART

DE WEG VAN DE LIEFDE

Ik had al enkele dagen last van hevige hoofdpijn en pijn in mijn benen. Ik voelde me steeds slechter en legde de relikwie van de H. Teresia op mijn voorhoofd. Onmiddellijk genas ik. Ik stond op en hervatte mijn werk zonder enige vermoeidheid te voelen.

Maar ik kreeg een nog veel grotere genade. Tweeëntwintig jaar lang had ik twijfels tegen het Geloof. Nu deed ik niets anders meer dan onze goede God liefhebben, ik wilde Hem dienen. Ik had een grote dorst naar God, maar ik kon Hem niet vinden. Het deed me denken aan het lijden van de zielen in de hel.

Toen ik las van de barmhartige liefde van God waren mijn twijfels verdwenen. Dankbaarheid en vertrouwen drongen mijn ziel binnen. Ik gaf me volledig en voor altijd over aan de H. Teresia, zodat ze me aan de goede God zou geven.

PUNTJE: Laten we Jezus danken voor de vergeving die Hij voor ons heeft verkregen door Zijn Kruis. Laten we proberen Hem liefde terug te geven voor Zijn liefde.

« Het lijkt mij dat de barmhartige liefde me op elk moment vernieuwt, mijn ziel zuivert en daar geen spoor van zonde achterlaat, zodat ik niet bang moet zijn voor het vagevuur. Hoe zoet is de weg van de liefde! Ik wil ernaar streven om altijd, met de grootste overgave, de wil van God te doen! »

KLEUR de rozen op het bed.

ZATERDAG 25 MAART – FEEST VAN MARIA-BOODSCHAP

TROOSTERES VAN DE BEDROEFDEN

EEN van onze zusters leed al tien jaar aan gewetensproblemen die haar kwelden. Ze ging wekenlang niet te communie. Omdat ze heel veel van de H. Teresia hield, droeg ze verschillende novenen aan haar op.

Drie weken geleden was ze nog meer overstuur dan anders en volledig ontmoedigd ging ze bidden in de kapel. Haar gebeden waren nu dubbel zo vurig en ze bad vele smeekbeden voor het beeld van de H. Teresia en kuste haar relikwie.

Plotseling merkte ze dat ze vervuld was van vrede en troost. De H. Teresia, die dicht bij haar was, had haar zorgen weggenomen, alsof ze een mantel van haar schouders had afgenomen. De zuster kon zich niet eens herinneren wat haar ziel zo vaak had gekweld ! « *Vanaf toen zou ik graag dagelijks twee keer te communie zijn gegaan in plaats van één keer !* »

Ze was helemaal veranderd. Haar gezicht, ooit zo verdrietig, was nu heel vrolijk.

PUNTJE : Laten we, om het Heilige Hart van Jezus en het Onbevleete Hart van Maria te troosten, vurig ons rozenhoedje bidden.

« Wees niet bang om te veel van Ons-Lieve-Vrouwke te houden ; je zult nooit genoeg van Haar houden en Jezus zal erg gelukkig zijn, aangezien Ze zijn Moeder is. »

KLEUR Emily's bed.

PASSIEZONDAG * 26 MAART

IN DE KARMEL VAN OLORON

HERFST 1910. We hadden geen water voor onze was en voor het besproeien van de tuin van onze Karmel. Het was niet dat er geen water voorradig was, maar er was iets mis met de leidingen.

We hadden onze zorg toevertrouwd aan de H. Teresia, aan haar alleen. Wat was onze verbazing groot toen een dame ons honderd frank bracht. Ik beloofde haar dat haar aalmoezen zouden worden gebruikt om te laten onderzoeken hoe het kwam dat we geen water meer hadden.

Ik schreef een priester uit de buurt aan die talent had voor dit soort werk. Omdat ik niet zeker was van zijn postadres, zorgde ik ervoor dat ik een afbeelding van de heilige Teresia in de envelop stopte en ik riep haar aan : « Zuster Teresia, ga recht naar je doel ! »

De priester was naar Oostenrijk vertrokken, waar hij mijn brief ontving, maar hij stuurde geen antwoord. Toen hij terug in Frankrijk was, aarzelde hij om ons te komen opzoeken in Oloron. Maar 's nachts verscheen er een zuster aan hem, majestueus, in een lichtstraal :

« Vader, u vergeet dat de karmelietessen van Oloron u nodig hebben ! Ga naar de Karmel van Oloron, ze wachten op u. »

De priester herkende de karmelietes meteen, dankzij de afbeelding die ik bij mijn brief had gevoegd ! Hij

aarzelde niet langer. Meteen toen hij aankwam, merkte hij dat de leidingen lek waren, waardoor er veel vocht was in de kapel, in het koor en in bijna het hele klooster.

« Heilige Teresia, jij die toegewijd bent aan je naaste, bid voor ons ! »

KLEUR enkele rozen (4/6).

* Vandaag worden de kruisbeelden in de kerken met een paars doek bedekt.

*
* *

MAANDAG 27 MAART

KIES DE KLEINE WEG !

EEN protestant vertelt : Ik had de “*Geschiedenis van een ziel*” (het boek dat de H. Teresia had geschreven) gekocht op de laatste dag van een noeven opgedragen aan de kleine heilige. Mijn vrienden hadden de noeven voor mij gehouden zonder dat ik het wist. Ik opende het boek op een willekeurige plaats en was geraakt door de schoonheid en originaliteit van de gedachten van zuster Teresia. Het was het werk van een genie, maar ook van een theologe en grote dichteres.

Daarna las ik het boek van begin tot einde. Terwijl ik het boek las, had ik de indruk dat de H. Teresia bij mij was ! Ik kon aan niets anders meer denken dan aan deze prachtige ziel. Op bepaalde momenten leek

het wel alsof ik haar verafgoodde.

Bang probeerde ik aan andere dingen te denken omdat ik deze weg voor een protestant gevaarlijk vond. Ik betichtte mezelf ervan bijgelovig te zijn. Maar al snel keerde haar beeld terug in mijn gedachten en mijn hart was weer helemaal voor haar. Toen zei ze me :

« Zo hebben de heiligen Jezus lief. Luister naar mij ! Kies mijn kleine weg, want het is de enige zekere weg. »

« Om bij Jezus te horen, moet men klein zijn, zo klein als een dauwdruppel ! Hoe weinig zielen streven ernaar om klein te blijven ! Onze Geliefde heeft geen geweldige gedachten of briljante werken nodig. Hij maakte zichzelf tot de Bloem van het veld om ons te laten zien hoezeer Hij de eenvoud koestert. »

KLEUR enkele viooltjes (5/7).

*
* *

DINSDAG 28 MAART

DE ONBEVLEKTE EN HAAR KLEINE DIENARES

VOOR een protestantse predikant was het niet gemakkelijk om de “kleine weg” van zuster Teresia te volgen. Dat kwam door mijn vooroordelen, die ik al vijftig jaar had. Het kostte me dus moeite, maar ik putte ook vreugde uit de kleine weg.

Op een dag stond ik op het punt tot haar te bid-

den toen de H. Teresia tegen me zei : « *Waarom vraag je me om voor je te bidden, als je Ons-Lieve-Vrouwke niet wilt kennen en aanroepen ?* »

Ik begreep toen hoe onlogisch het was om zuster Teresia te aanroepen en Ons-Lieve-Vrouwke te verwaarlozen. Onmiddellijk richtte ik me tot Maria. Ik was zelf verrast door deze plotse verandering in mij. Mijn vooroordelen verdwenen en ik twijfelde er niet langer aan dat ik bij Maria moest zijn, zoals een kind bij zijn moeder. Ik stortte me op een serieuzere en diepgaandere studie van het katholieke geloof.

Ik was nog lang niet katholiek. De strijd werd heel zwaar. Vele malen fluisterde Satan tegen me dat dit allemaal waanzin was, dat ik er niets bij zou winnen om katholiek te worden. Ik verloor bijna mijn verstand en het scheelde niet veel of ik keerde terug naar het protestantisme. Toen kwam de H. Teresia tussenbeide. Zachtjes zei ze me : « *Volg mij ! Mijn weg is zeker !* »

Zij won ! Ik besloot de ware Kerk binnen te gaan. Om voor eens en voor altijd komaf te maken met de aanvallen van de duivel, schreef ik onmiddellijk aan mijn oversten dat ik mijn banden met de protestantse Kerk volledig verbrak.

Het was op 9 april, op dezelfde dag waarop zuster Teresia de banden had verbroken die haar ver van de Karmel hielden, dat ook ik mijn banden verbrak. Zo redde ik mezelf, door de gezegende Ark van de katholieke Kerk binnen te gaan. Ik deed nog een paar dagen voorbereiding op de toetreding tot de enige ech-

te Kerk en kreeg dan de doopnaam van mijn hemelse bevrijdster : François-Marie-Thérèse.

PUNTJE : Laten we ons rozenhoedje bidden opdat de zielen die een kloosterroeping ontvangen er ook naar luisteren.

« *Heilige Teresia van het Kindje Jezus, vijand van de wereld en haar ijdelheden, bid voor ons !* »

KLEUR enkele lelies (3/5).

*
* *

WOENSDAG 29 MAART

HET REGIMENT VAN DE SCHUTTERS

SERGEANT Diez had de leiding over het verdedigen van een tunnelingang. « Maar op 14 oktober 1917, rond 3 uur 's nachts, werd ik verblind door een groot zilverachtig licht. Ik zag zuster Teresia. Ze ging van links naar rechts, met een heel kort zwaard in haar hand. Ik werd gedwongen haar te volgen en ik zag dat ik tegenover een moeras stond dat een natuurlijke verdediging vormde achter onze linies.

Ik ging terug naar het kamp en zag haar weer hetzelfde traject afleggen. Toen begreep ik dat het een waarschuwing uit de Hemel was. Ik deed een snelle inspectie van mijn post en bracht mijn granaten in gereedheid. Ik keek naar de kant van het moeras toen

ik een schaduw zag, toen twee, toen drie, die achter elkaar aan gleden. “*De vijand is hier ! Bombarderen, grenadiers !*”

Er kwam een Duitser op me af, ik doodde hem met een pistoolschot. Granaten vlogen van de ene kant naar de andere. Gewond bleef ik het bevel geven : “*Bombarderen !*” Al snel stopte de vijand met terugvechten en alles werd weer kalm. De hemelse waarschuwing was onze redding geweest. »

« *H. Teresia, die hierboven zo machtig bent, help ons !* »

KLEUR het zwaard in de hand van de H. Teresia.

* * *

DONDERDAG 30 MAART

WE MOETEN ONS RICHTEN TOT ZUSTER TERESIA

OP 17 september 1914, in de buurt van Reims, trof een regen van granaten Roger Lefebvre. Zes granaatscherven sneden verschillende aderen in zijn nek door, verwonden hem aan hoofd, gezicht en dijbeen en veroorzaakten een vreselijke snee in zijn voet. Hij viel en verloor het bewustzijn.

Na enkele uren kwam hij weer bij. Hij riep zuster Teresia om hulp. Onmiddellijk zag hij haar, mooi en vol medeleven. Ze hield een groot kruisbeeld in de ene hand en met de andere hand pakte ze teder de rechterarm van de stervende man vast en hief hem

op. Ze glimlachte naar hem en verdween.

Op dat ogenblik was de soldaat genezen. Het bloed stopte met vloeien. Zonder de minste pijn te voelen rende hij naar een hulppost die vierhonderd meter van het slagveld verwijderd was !

De H. Teresia zei ooit tegen haar overste : « *Ik viel even in slaap tijdens het gebed. Ik droomde dat we soldaten tekort kwamen voor een oorlog. U zei : we moeten zuster Teresia van het Kindje Jezus sturen. Ik antwoordde dat ik wilde dat het voor een heilige oorlog was. Maar ik ben toch vertrokken. Nee, ik zou niet bang zijn geweest om ten oorlog te trekken. Met een groot geluk zou ik, bijvoorbeeld ten tijde van de kruistochten, zijn vertrokken om de ketters te bestrijden. Vooruit ! Ik zou niet bang zijn geweest om door een kogel geraakt te worden !* »

PUNTJE : Laten we bidden voor alle dappere soldaten in actie.

KLEUR de stralen rond de H. Teresia.

* * *

VRIJDAG 31 MAART – ONZE-LIEVE-VROUW VAN SMARTEN

TE OUD OM ZICH TE BEKEREN ?

MEVROUW Lightwood, een protestante, was tien jaar getrouwd geweest met een protestant die net zo vijandig stond tegenover de katholieke Kerk als zijzelf. Deze man was verslaafd aan drank en maakte zijn

vrouw heel ongelukkig.

Iemand uit haar familie, mevrouw Horan, bad vurig voor hun bekering. Ze drong er bij hen op aan een retraite te volgen. Ze stemden ermee in om naar verschillende oefeningen te luisteren en om twee kleine afbeeldingen van zuster Teresia bij zich te dragen.

Op de avond van 29 september sprak de priester over het gezag van de paus en de pauselijke onfeilbaarheid. Meneer Lightwood ontving op dat moment een grote genade. Maar de duivel vertelde hem dat hij te oud was om van religie te veranderen (hij was vierendertig !) en hij bleef verward achter.

De volgende dag maakte de H. Teresia een einde aan zijn twijfel door hem aan te zetten om alles aan zijn vrouw op te biechten. Zijn vrouw onthulde op haar beurt dat ze katholiek wilde worden !

PUNTJE : Laten we dienstbaar zijn in ons gezin, zonder te klagen en zonder te vergelijken hoeveel de anderen doen, want « **als we echt liefhebben, verheugen we ons in het geluk van onze geliefde naaste, brengen we alle offers om hem of haar gelukkig te maken** ».

KLEUR de loopgraaf.

*

* * *

ZATERDAG 1 APRIL – 1STE ZATERDAG VAN DE MAAND

TERESIA HOUDT JE IN HET OOG !

NU meneer Lightwood het protestantisme en zijn slechte gewoonte had afgezworen, werd hij een heel goede echtgenoot en vader. Hij en zijn vrouw zijn nooit gestopt met bidden tot de H. Teresia, aan wie ze alles te danken hadden. Meneer Lightwood vroeg aan de H. Teresia de genade van voortdurend aan de goede God te denken. En hij werd verhoord.

Vanaf dat moment wil hij God uit liefde dienen. Hij gaat elke dag te communie, net als zijn drie oudste dochters.

Zuster Teresia bekeerde trouwens ook de vier kleine meisjes. Drie van hen werden gedoopt met de volgende namen : Marie, Françoise en Thérèse.

Als de kinderen ruzie maakten, moest de moeder maar één ding zeggen om de ruzie te laten stoppen : « *Wat gebeurt er hier ? Pas op, de kleine Teresia houdt je in het oog !* » De kinderen werden onmiddellijk weer rustig.

De moeder zegt dan ook dat sinds haar bekering haar huis « *een echte hemel is geworden waar Teresia voelbaar leeft.* »

PUNTJE : Laten we ons egoïsme bestrijden door onze bezittingen vriendelijk uit te lenen. De H. Teresia moedigt ons daarin aan : « **Het is moeilijk om iets te geven aan iemand die erom vraagt. Maar het is nog moeilijker om**

het daarna niet terug te vragen. Ik moet mijn moed met beide handen verzamelen om niet verbitterd de voorwerpen terug te vragen die ik mis, en zelfs om er blij uit te zien dat ik er vanaf ben. »

KLEUR wat viooltjes (6/7).

*
* *

PALMZONDAG 2 APRIL

PATRONES VAN DE MISSIES

PATER Mulder werkte in de Missie van Lokandu in Belgisch Kongo. Hij gaf zich helemaal, zonder te denken aan zijn gezondheid. In juli 1919 was hij volledig uitgeput. Vanaf 5 juli kreeg hij zware koorts. Hij moest altijd maar overgeven, tot bloedens toe.

De ijverige missionaris offerde alles op in deze pijnlijke toestand, maar het kwaad verergerde snel. De pater was verloren. Hij lag op sterven. Maar er waren zo weinig missionarissen ! Hij vroeg aan een andere pater om samen met de christenen van de missie een novene te bidden tot de H. Teresia van het Kindje Jezus om zijn genezing af te smeken, als dat het beste zou zijn voor de zielen.

Een beeld van de H. Teresia, dienaars Gods, werd bij het tabernakel geplaatst. Een ander beeld werd bij het bed van de pater gezet zodat hij er altijd naar

kon zien. Hij hield nooit op de lieve heilige om hulp te smeken.

« Het was de tweede dag van de noveen, om 6 uur 's avonds. Terwijl mijn gelovigen aan het bidden waren in de kerk en ik me in gebed bij hen aansloot, werd het beeldje van zuster Teresia bij mijn bed groter en groter. Het leek te leven. Toen hoorde ik een heel duidelijke stem zachtjes tegen me zeggen : “Nee, Vader, u gaat nog niet dood, u moet voor de zwarten blijven werken.” »

Aan het einde van de noveen stond de pater op, genezen ! Vanaf die dag hervatte hij zijn apostolische werk en wijdde hij zich onvermoeibaar aan de bekering van de Congolezen en aan de uitbreiding van het Rijk Gods op aarde.

PUNTJE : Laten we onze luiheid bestrijden. Dat kan bijvoorbeeld door vroeg op te staan. Laten we dit offer brengen voor de missionarissen.

« Als ik voor mijn broeders missionarissen bid, zeg ik simpelweg : “Mijn God, geef hun alles wat ik voor mezelf verlang”. »

KLEUR een Duitse soldaat die naar de loopgraaf kruipt.

*
* *

MAANDAG IN DE GOEDE WEEK 3 APRIL

EEN MOEDIGE CATECHUMEEN *

CATECHUMEEN Métamêhou was een goede helper van de missionarissen van het Afrikaanse land Benin. Als de treinen aankwamen, kwam hij hard aangelopen om de bagage van de paters uit te laden en hij was allerhartelijkst en gastvrij.

Métamêhou was dus al vervuld van naastenliefde. Hij wilde graag christen worden. Maar één ding was heel moeilijk voor deze arme Beninees : hij mocht niet meer offeren aan de afgoden.

Toch slaagde hij erin om zijn laatste bijgeloof achter zich te laten. Hij beloofde bisschop Steinmetz dat hij zijn fetisjen zou komen afgeven. De fetisjen zijn een soort afgodenbeelden, voorwerpen waarvan de Beninezen geloofden dat ze vereerd moesten worden. Hij ging naar het huis van zijn ouders en deed die vervloekte afgodenbeeldjes in een kist. Hij wou stilletjes terug naar buiten gaan toen zijn ouders hem betrapten. Ze waren heel boos.

« Van oudsher worden deze goden geëerd in onze familie ; ze zullen wraak nemen voor wat jij doet ! Het is een roekeloze daad ! » Zijn moeder probeerde hem de weg te versperren, maar hij wist te ontsnappen met zijn zware last, terwijl het verwensingen over hem regende.

Maar de duivel wilde zijn prooi zomaar niet loslaten. Terwijl Métamêhou vluchtte, viel een hond hem aan en

beet hem diep in zijn been. Het deed zoveel pijn dat hij wel moest stoppen. Maar hij had de bisschop beloofd te komen met de beelden ! Dus ging hij moedig terug op weg. Toen hij bij de missie aankwam, feliciteerde de bisschop hem met zijn dappere optreden.

Het gewonde been zwol echter verontrustend op. Onze dappere Beninees kreeg zware koorts die niet meer zakte. Zijn dagen leken geteld. Pater Barril gaf hem een relikwie van de H. Teresia en nodigde hem uit om vol vertrouwen tot haar te bidden om zijn genezing te verkrijgen.

« Een paar dagen later », zegt de pater, « vertelde hij me hoe blij hij was dat hij de aanbidding van afgoden had afgezworen. Toen hij een groot portret van zuster Teresia zag dat in mijn kamer stond, sprak hij tot haar als tot een levend persoon en hij bezwoer haar om hem te genezen. Het was 29 augustus 1915. »

PUNTJE : Laten we tijdens de Goede Week mediteren over het Lijden van Jezus door naar zijn H. Gelaat te kijken. We laten ons leiden door de woorden van de H. Teresia :

« Jezus brandt van liefde voor ons... Kijk naar zijn lieflijke gezicht ! Kijk eens naar die doffe, neergeslagen ogen ! Kijk naar de wonden. Kijk naar Jezus op de Lijkwade. Daar zul je zien hoeveel Hij van ons houdt. »

KLEUR wat lelies (4/5).

** Een catechumeen of doopleerling is iemand die niet als kind gedoopt is, maar christen wil worden. Hij bereidt zich voor op het doopsel.*

DINSDAG IN DE GOEDE WEEK 4 APRIL

LIJKEN OP DE H. TERESIA

OP een nacht verscheen Onze-Lieve-Heer in een droom aan Métamêhou. Naast hem stond de H. Teresia, tot wie hij de dag ervoor had gebeden. Ze was onbeschrijflijk mooi. Jezus toonde haar aan de zieke. De beminnelijke karmelietes legde haar hand op het hoofd van Métamêhou en zei in het Beninees : « *Ik ben de kleine zuster Teresia van het Kindje Jezus, gezonden om je te genezen. Ik heb voor je gebeden en nu ben je verlost van je ziekte.* »

De bezoeker uit de Hemel voegde eraan toe : « *De goede God heeft me heel machtig gemaakt omdat ik, voor zijn liefde, heel klein ben kunnen blijven. Binnenkort zal Hij mij verheerlijken en nog grotere dingen voor mij doen.* » Toen werd de gelukkige wakker, vervuld van vreugde en helemaal genezen.

Op 8 september 1915 werd Métamêhou gedoopt. Op 28 mei 1916 ontving hij de H. Communie en het sacrament van het Vormsel.

Hij vertelde aan iedereen over het geloof, als een echte apostel. Hij bekeerde zijn moeder en zijn hele gezin. In elk van de kamers van hun huis, waar vroeger de afgoden stonden, pronkt nu het portret van de kleine heilige. Sterker nog, Métamêhou wijdde zijn leven aan haar. Hij beloofde, « *opdat hij meer op haar zou*

lijken », om nooit te trouwen. Onder de volkeren van Benin is dat bijna ongehoord.

« *Aanbiddelijk gezicht van Jezus, de enige schoonheid die mijn hart verrukt, ik vraag U nederig om uw goddelijke gelijkenis in mij te drukken.* »

KLEUR wat rozen (5/6).

*
* *

WOENSDAG IN DE GOEDE WEEK 5 APRIL

DE HULP VAN ZUSTER TERESIA

TOEN ik mijn preken voorbereidde, plaatste ik me onder de bescherming van zuster Teresia. De zondaars bekeerden zich in groten getale. We waren heel verbaasd, mijn collega en ik, over de woorden die de goddelijke Meester op onze lippen legde om ons publiek aandachtig te houden.

Een oudere vrouw, die al vóór haar eerste communie in staat van doodzonde verkeerde, leidde een leven van wanorde, schandalen en heiligschennis. Nu voelde ze zich door een enorm berouw gegrepen, nadat ze vijf minuten lang had nagedacht over de afbeelding van de H. Lijkwade, geschilderd door één van de karmelietessen. Ze barstte in tranen uit en zei zo snel mogelijk haar generale biecht te willen afleggen.

Een vader leefde zestien jaar ver verwijderd van de sacramenten. Hij wilde er niets over horen. Ik vertrouwde het de H. Teresia toe. De volgende dag vertelde hij me : « *Dit jaar wil ik Pasen vieren en vanaf nu zal ik vaker de sacramenten ontvangen.* »

Volledig getransformeerd, volledig blij ontving hij op Witte Donderdag de communie. Nu gaat hij maandelijks te communie.

« Eeuwige Vader, ik bied U het Allerheiligste Gelaat van Jezus aan ; het is voor de arme zondaar het enige goudstuk dat zijn schulden kan aflossen. »

KLEUR de andere Duitse soldaat die naar de loopgraaf kruipt.

*
* *

WITTE DONDERDAG 6 APRIL

LOOP !

EEN kreupel meisje van dertien, Marie Lesigne, kon niet op haar benen staan. Haar moeder had zuster Teresia al drie novenen opgedragen om haar genezing te verkrijgen.

Op de ochtend van 29 december 1917 nam ze het besluit om naar Lisieux te rijden, ondanks de sneeuw en het ijs.

« *Lach met mij zoveel je wilt,* » antwoordde ze aan

de vele mensen die haar bespotten, « *ik ga met Marie naar het graf van zuster Teresia. Ik zal haar op mijn rug dragen, en ik weet zeker dat ik haar niet op dezelfde manier zal terugbrengen. Ze zal weer kunnen stappen !* »

Terug thuis van deze bedevaart kuste Marie een beeld van zuster Teresia. Op dat moment hoorde ze duidelijk een vriendelijke stem tegen haar zeggen : « *Loop !* » Onmiddellijk keek ze naar haar moeder. Met een ongewone glimlach zei ze : « *Moeke, ik ga lopen, zuster Teresia heeft het me net gezegd* ». Geschrokken wilde mevrouw Lesigne haar tegenhouden, maar het kind was rechtgestaan en tot bij haar gelopen, aan de andere kant van de kamer ! De arme vrouw kon haar ogen niet geloven ! Ze rende de buurt rond en iedereen was stomverbaasd.

De volgende dag liep het kleine meisje de hele dag rond. Samen met haar gelukkige moeder ging ze op bezoek bij familieleden. Op 31 december gingen ze met tweeën als dank naar Lisieux.

Marie bleef trouw aan haar hemelse beschermster. Met grenzeloze toewijding deed ze het huishouden én hielp ze haar moeder op het land. Het was zwaar werk, want haar oudere broer was vroeg gestorven, dus ze probeerde hem te vervangen door hard te werken.

Door al het lijden van zijn Passie heeft Jezus zijn oneindige liefde voor ons laten zien :

« De enige misdaad die Jezus door Herodes werd

***verweten, was dat hij gek was... Ja, Jezus was gek !
Nooit kunnen wij de dwaasheden terugdoen die Hij voor
ons deed. »***

Maar we kunnen Hem troosten door zijn Heilig
Gelaat te aanschouwen :

***« Geliefd gelaat van Jezus ! Wij wachten op de eeu-
wige dag waarop we uw oneindige glorie zullen aan-
schouwen. Ons enige verlangen is om U plezier te doen
door ook ons gezicht te verbergen zodat niemand hier
beneden ons kan herkennen. Uw gesluerde blik, dat is
onze Hemel, Jezus ! »***

KLEUR wat lelies (5/5).

*
* *

GOEDE VRIJDAG 7 APRIL – 1STE VRIJDAG VAN DE MAAND

EERSTE COMMUNIE AAN HET FRONT

EEN kameraad had met mij gesproken over zuster
Teresia en ik bad tot haar tijdens het gevecht.
Een paar dagen daarvoor had ik haar al in een droom
gezien. Ze zei heel nadrukkelijk tegen me : *« Je moet
je eerste communie doen. »*

Ik was geraakt en ik luisterde naar haar. Ik deed
mijn eerste communie aan het front, onder vijandelijk
vuur, op drieëndertigjarige leeftijd.

Ik ben geboren in La Désirade (Guadeloupe). Ik was

een weeskind. Ik meldde me aan als scheepsjongen
en daarom kon ik niet naar school en kreeg ik geen
catechismus. Tijdens de oorlog leerden mijn metgezellen
me een beetje schrijven.

Ik was katholiek en ging naar de Mis, maar ik miste
de moed om mijn menselijke trots te overwinnen. De
H. Teresia gaf me de moed, en mijn goede kameraad
Lucien Thomas, die me haar afbeelding en medaille
had gegeven, bracht me naar de soldaat-priester om
te biechten.

Vol schaamte en spijt biechtte ik op de *Chemin des
Dames*, onder een regen van granaten. De volgende
dag ontving ik de Communie in de ruïnes van Cerny.
Nu ben ik blij en dankbaar.

Voordat ik zuster Teresia kende, was ik vaak ont-
moedigd en liet ik me gaan. Ik had medelijden met
mezelf : zo eenzaam en ver van mijn land. Sinds zuster
Teresia voor me zorgt, ben ik volledig genezen van deze
verleidingen en voel ik me sterk in de beproevingen.

***« De roep van Jezus aan het Kruis weerklonk voortdu-
rend in mijn hart : Ik heb dorst ! Deze woorden wekten
in mij een onbekende en zeer levendige passie op. Ik
wilde mijn Geliefde te drinken geven en voelde me zelf
verslonden door de dorst naar zielen. »***

***« Ik wil zijn Kostbaar Bloed niet verloren doen gaan.
Ik zal mijn leven besteden aan het te verzamelen voor
de zielen. »***

« Heilig Gelaat van Jezus, bedekt met de lijkwade en uw heilige afdruk erop achterlatend, ik aanbid U. Ik hou van U ! »

KLEUR de hostie en de kelk.

*
* *

STILLE ZATERDAG 8 APRIL

VOLG MIJ

TERWIJL ik de *“Geschiedenis van een ziel”* las, voelde ik een diepe emotie. Ik begreep dat zuster Teresia van het Kindje Jezus haar leven in de Hemel wilde gebruiken om zondaars te bekeren en ik smeekte haar om medelijden met mij te hebben, want ik was één van hen... Ik vroeg haar om mijn middelares te zijn bij de goede God, om mijn gids te zijn.

Al snel verlangde ik naar een teken van haar bescherming: *« Als ik haar kon zien, zou ik er zeker van zijn dat ze bereid zou zijn mijn beschermster en mijn gids te zijn ! »*

Maar nadien had ik berouw van dit verlangen, dat ik arrogant vond, en dacht er verder niet over na.

Een paar dagen later, rond 3 uur 's nachts, terwijl ik sliep, zag ik een lichtgevende wolk aan de verste muur van mijn kamer. Ik hoorde een roep. Ik liep naar

het mysterieuze wezen toe en toen ik dichterbij kwam, ging de wolk open.

Ik bevond me in de aanwezigheid van een jonge zuster die schitterde van licht en gekroond was met een gouden aureool. Haar gelaatstrekken en kleding kwamen overeen met die van de afbeeldingen van zuster Teresia ; haar blik was heel levendig en haar gezicht sprankelde. Ze kwam naar me toe en zei : *« Meneer, volg mij ! »*

Toen verdween ze. Het zilveren licht dat haar omhulde, verdween op zijn beurt.

Ik werd heel ontroerd wakker en dacht na over de betekenis van dit visioen. Het was het antwoord op mijn dagelijkse gebed. Nu begrijp ik heel goed dat ik, om naar de Hemel te gaan, haar weg van nederigheid, vertrouwen en liefde moet volgen.

« De beproevingen van Jezus, wat een mysterie ! Dus ook Hij heeft beproevingen ? Ja, Hij heeft er en vaak is Hij alleen. Hij zoekt troosters en kan er geen vinden... Velen dienen Jezus wanneer Hij hen troost, maar weinigen stemmen ermee in om Hem gezelschap te houden wanneer Hij lijdt in de Hof van Olijven. Wie zou Jezus willen dienen omwille van Hemzelf ? »

« Heilig Gelaat van Jezus, adellijke titel van Uw koninginnetje Teresia van het Kindje Jezus van het H. Aanschijn, ik aanbid U en ik hou van U ! »

KLEUR enkele viooltjes (7/7).

ZONDAG 9 APRIL – PASEN !

HET BESTE MOET NOG KOMEN

Ik had een christelijke opvoeding gekregen van de zusters op school. Toen ik de schooltijd had afgemaakt, liet ik al snel de praktijken van onze religie varen. Ik keerde een paar jaar later terug als internaatstudente bij dezelfde zusters en kreeg de *“Geschiedenis van een ziel”* in bruikleen.

Zonder aandacht las ik dit boek, omdat ik geen aantrekkingskracht voelde tot alles wat met het geloof te maken had. Ik had het boek dezelfde dag nog uit. Mijn gevoelens tijdens deze lezing veranderden niet. Maar ik voelde me aangetrokken tot deze ziel, zo puur en zo heilig. 's Avonds greep iets onverklaarbaars mijn ziel.

De volgende dag was mijn geest nog sterker in beslag genomen. Tegelijkertijd kwam er spijt in mijn hart voor mijn fouten uit het verleden en deed een goddelijke roep zich horen.

Er volgde een felle strijd tussen de natuur en de genade. De wereld riep me door me al haar verleidingen te laten zien, terwijl Jezus me uitnodigde Hem te volgen door me Zijn kruis en Zijn liefde te tonen. Ik zal nooit kunnen uitdrukken wat ik voelde op deze onvergetelijke dag !

Eindelijk, overmand door genade, ging ik mijn geluk toevertrouwen aan een zuster. Ik vertelde haar over

het wonder dat zuster Teresia zojuist had verricht, ik vertelde haar over het verlangen dat ik had om me helemaal aan Onze-Lieve-Heer te geven. Ik deed een generale biecht. Ik was van Jezus !

Vandaag heb ik het heilige habijt aangetrokken : ik ben zuster geworden.

Op dit feest van de Verrijzenis sluiten we af met woorden van onze vader, abbé de Nantes : *« We kunnen en moeten geloven in de krachtige tussenkomst van de H. Teresia, want ze heeft beloofd : “Ik zal terugkomen. Ik zal jullie licht en genaden sturen. Ik wijk geen duimbreed van jullie af.”*

Van de beloofde rozenregen hebben we nog maar een paar bloemblaadjes gezien. Je moet begrijpen dat de kleine weg van de H. Teresia zoveel perfectie, zoveel sterke leer, zoveel liefde en genade inhoudt, dat er zeker nog veel weldaden zullen volgen.

Omdat de H. Teresia zo graag wilde leven in de tijd van de grote geloofsafval, zal ze ons te hulp komen. »

KLEUR enkele rozen (6/6).

*
* * *

